

A.F. Th van der Heijden, Vallende ouders (De Tandeloze Tijd deel 1), 1996, Amsterdam, p.164-166

Het visioen van Amsterdam lag nu ver achter ons, in een warm café... Met mijn hoofd tegen Thjummi's rug herinnerde ik me hoe het ons in werkelijkheid verder was gegaan na het sluiten van de Pijpkroeg. De 'twee grietjes' waren ons nog steeds niet hun 'appartementje' komen aanbieden, en al regende het onverminderd door, er zat niets anders op dan per brommer naar het Zuiden terug te keren. Eén ding had ons meegezeten: de wind, die ons als een springveer een snelle aftocht garandeerde. Dubbelnaam had het nakijken.

De wind duwde ons de Van Woustraat door... de Rijnstraat in... Hij blies ons bijna van de Utrechtsebrug af in de Amstel, die bij deze tegenwind moeizaam richting binnenstad stroomde, enkel en alleen om er in de flanken systematisch te worden afgetapt en zich steeds zwakker voort te slepen en krachteloos, helemaal uitgeput bij de Munt te arriveren en daar met de haven in zicht te sterven... in het niets op te lossen... Een rivier die nooit de eindstreep haalde; die zich een stad binnen liet lokken om zich te laten ontmannen.

Teneinde zo snel mogelijk thuis te zijn koos Thjum de kortste route, binnendoor, zonder rekening te houden met de veerpont die er een schakel in vormde. Het pontje hield er tegen tienens 's avonds mee op en zou zondagmorgen half zes pas weer van wal steken. De regen maakte ons roekeloos. We klauterden met de brommer tegen de spoordijk op en hobbelden de brug over. Het was angstaanjagend geen kiezel tussen de bielzen te weten, bij elke stap hingen we boven het water. In de verte zowel een rood als een groen licht: geen staat op te maken. Bijna aan de overkant hoorde ik een goederentrein achter ons naderen. Ik liet onmiddellijk de bagagedrager van de Puch los en rende voor Thjum uit.

'Thjum, rennen! Laat dat ding nou schieten, man!'

Maar hij bleef zijn brommer die laatste meters meesleuren. Hij redde het op het nippertje. De voorbij stormende trein blies hem bijna van de dijk af. Ik stond al halverwege de helling, en had ter plekke kunnen sterven van schaamte. Toen Thjum beneden aan de dijk hijgend naast me stond, maakte hij geen enkele toespeling op mijn lafheid, of het moest door zijn zwijgen zijn.

Een eind verderop waagden we ons op de autobaan. Nu we aan de goederentrein ontkomen waren, kon niets ons meer deren. Thjum haalde alles uit zijn Puch. Alleen omdat hij wilde dat het ding tachtig reed, reed het ook tachtig. De wind deed de rest. Ik verbeelde me dat zijn grimmigheid het resultaat was van zijn teleurstelling om mij. Voor de eerste keer had ik, al bijna nuchter door de regen en de wind en de schrik, een trieste dronk.

Zelfs een mindere regen zou tot in onze onderbroeken doorgedrongen zijn, maar deze ging nog verder, tastte zenuwen en spieren aan... Tot op het bot, nee, tot in het merg van ons gebeente raakten we doorweekt.

Met ruim tachtig kilometer per uur joegen we in zuidoostelijke richting over de glimmende autobanen. Eindeloze rijen oranje lampen markeerden het einde van de wereld. Heel af en toe werden we door een auto ingehaald en nog zeldzamer waren de tegenliggers. Ik ontdekte dat het achterlicht niet meer functioneerde, maar Thjum reed met dezelfde snelheid door. Voorbij Zaltbommel passeerden we een witte Porsche van de rijkspolitie, die op een parkeerstrook stond. Hij kwam ons niet achterop.

We waren volstrekt alleen in die nacht vol regen. Al die nattigheid gutste uitsluitend op ons neer om roes en warmte uit ons vandaan te mitrilleren. De wind en de regen joegen ons met zweepen steeds verder uit de buurt van de grote stad, naar ons dorp in de provincie... Nog nooit was me zo hardhandig mijn plaats gewezen.